

PI 360

PI 360

~~A 72~~

N 75

PI360
212 ~~Кр. 131~~
БОГИНЯ ЛЮБАВИ.

~~Број: 200~~

из Книга С. Шелера

СКУПИО И ИЗДАО

БРЕМИЈА О. КАРАЏИЋЪ.

СВОЈ
ШТО Ђ СРБ

С. В. Државна
У БЕОГРАДУ 1864.

При Типографіи Княжества Србскогъ

1859.

Обыкновенно гуде и
нова бгави гпуер
Т. К. ...

а обум газом 2/3, 10/100
гажем и на ...
моме бервом
гпуер ...
... 1/100 ...

2/11 1873

Лауро ...

М. С. 205017

1.

Прагъ є ово милогъ Србства, на ко-
имъ стоимо,
Ако злотворъ на нѣг' ступа, сви да се
боримо.

Генералу главный
Ты Мамула славный
Мы смо се заклели
Теби быти верни,

Ты съ нама, мы съ тобомъ
И у ватру и у воду,
Братъ съ братомъ, родъ съ родомъ
Руше сваку незгоду.

Дунавъ вода ладна
Свой проклинь токъ,
Што є Србству славномъ
Поплавила скокъ. *)

Не пуштаймо да намъ злотворъ наше
свето скверни,
Супротъ стати, одпоръ дати, свагда да
смо спремни.

На служби стоимо
И радо чинимо,
На злотвора тога
Ратъ у свако доба.

У злотвора приятеля не можемо наћи,
На супротъ му свагда треба юначки
изаћи.

И мы то велимо,
Одъ срца желимо:
Боль да помремо
Нег' да робуємо.

*) Ты съ нама — узъ свакій стихъ повторавя се.

У Банату и у Бачкой наша браћа вр-
ште,
Нѣиове жене, нѣиова деца одъ злотво-
ра пиште.

Треба да идемо
Да имъ помогнемо,
И све да чинимо
Да ихъ избавимо.

Наша желя вашой жельи чисто одговара,
У напредакъ миль Срба сада путь
отвара.

Ты си вождь нашъ славанъ
Обилићу раванъ,
Тебе Србство хвали
Ал' е даракъ малый.

2.

Кадъ већъ србска крвца тече,
За слободу свак' се пече,
Браћо дремат' садъ не треба
Сваку згону нека вреба.

Духъ и храбрость србскогъ сина
Садъ отвара очи свима:
Садъ ил' никадъ валя мрети
Да с' не свети душманъ клети.

Буря диже већъ таласе,
Гробъ Душана отвара се,
Црногорци бию вуке
Браћи своіой шире руке.

Съ гроба Милошъ саблю пружа
Да се Србинъ съ нѣомъ оружа
Да се душманъ не осили,
Ты помози боже милый.

Зато Срби крвцу лите,
Крсташъ барякъ вы развите,

Душман' слава да потавни
Вы предъ светомъ да сте славни.
Побѣдиће Србинъ врага,
Развиће се србска снага
Процветаће србска слава,
Што є рек'о светый Савва!

3.

Гди сте брда и планине
Са зеленимъ горама,
Гди сте поля и долине
Са кристалнимъ извор'ма;
Гди си земльо, гди светиньо
Рода мога, рода юначкога?

И овде су райска брда,
Покривена шумама;
И овде су долъ свуда
Изшаране водама.
Но теб' нема земльо красна,
Рода мога поноснога.

Тамо само съ обе стране
Грдно-гордогъ Дунава,
Само тамо гди су чарне
Фрушке горе, Авала.
Лежи земля та светиня
Рода мога юначкога.

Тамо живи народъ славанъ
Славске крви чистъ породъ,
Одъ постанка веромъ веранъ
Животъ дає за свой родъ.
Србски живи, Србство люби,
Своє брани, Србство храни.

Тамо само моме младе
Красъ у колу играю;

Юнакъ пева, гусле гуде,
Мило гайде свираю.

Подскочица лепотица,
Само тамо мы имамо.

Тамо само наша є слава
Србства поносъ, Србства рай
Сви будимо као Савва:
Животъ благій роду дай,
Пакъ ће Србство и єдинство,
Процветати срећу дати.

4.

Зора зори Среіо друже,
Озарава долъ и брегъ
Нѣжанъ гласакъ свудъ се вее
Неста дремежъ, неста снѣгъ.

Сяю данци красни рай,
Виш' не чекай, айд' устай.

Поран'мо са славомъ рано,
Разблажимо срца грудъ
Цѣль нашинску потражити
Залудъ не ће бити нашъ трудъ.

Та на искренъ благій зборъ
Небо явля ярки взоръ.

С'єдинѣна срца само,
Кадъ су пуна любве жари,
Учинити може оно
Да се чуди младъ и старъ.

Ал' да ниє више санъ
Но умилный свѣстный данъ.

5.

Одъ садъ више немамъ мира
Єрбо немамъ надежде,

Кадъ я любит' немамъ за кимъ:
Бръ срце ми не вене.

Презиремъ я сву радость,
Съ Богомъ, съ Богомъ вечито.

Злоба, зависть и естество,
Хтело да насъ раставля. —

Не ѣу тебе оставити
Любезниче мой премиль
На веки ѣу теб' любити.

6.

Имамъ тайну на момъ срцу
Желимъ вамъ исказати:
Ево данасъ суѣенъ данакъ
Да мой драгій доѣе самъ;
Кадъ те видимъ у облику
Засія ми образъ твой,
Юшь кадъ чуемъ да говоришь
Сва се у лицу променемъ.
Очи твоє црне єсу,
Образъ ружа румена,
Зуби твои бисерь єсу,
Уста су ти медена;
Савъ у лицу лепа си
Да те любимъ вредна си,
Само верна ты ми буди
И другога не люби;
Нисамъ ни я башъ таковый
Да я любимъ свакога,
Веѣъ я любимъ єдино
Срцу моме верно
И когъ самъ желю,
Оногъ самъ добю.

7.

Ой чашице красна
И пуна и празна.
Я с' не стидимъ вина
Само да самъ съ нѣима,
Ту безъ мене ние
Да се друштво само вие.
Тамбурицо мала
Тебе люди фале,
Удесимъ, посвирамъ
И чашу испіямъ,
Вазданъ данасъ піемъ
Докъ стомакъ наліемъ
Бадъ у ютру тражимъ
Чимъ ѣу да разблажимъ,
О, да ми є рена и лепа печеня;
Мене жена кара
Збогъ шилѣра стара
И опеть ме люби
Што іой идемъ по ѣуди
Дай да се куцнемо,
Съ комшіяма нашимъ,
Винце испіємо
Домаћину нашимъ.

8.

Све што ме буди
Свакій часъ у груди;
О, да не могу мила моя мировати
Са свію страна чуемъ гласъ.

Срце врело болує зелено,
Ал' неда драга мила
Мое любве руку пре,
Брѣ одъ жалости душа мре.

9.

Юште сія ярко сунце,
Юшъ се храбри мое срце
Да надежда ние моя
Юште сасвимъ пропала.

Добро дело незна беду
И презире сваке страсти;
За опасность незна горку
Само чека судбе часъ.

Бешт' одъ мене мутне мисли
Не плаше ме ваше слутнѣ,
Задовольно савестъ моя
Шилѣ мени утѣху.

Нека мене сада суде,
Смртна чаша ние мени горка:
Съ оне стране тавна гроба,
Цвета за ме награда.

Я се молимъ теби Творче
Ты си моя надежда,
Некъ су дѣла само моя
Теби свагда поклона.

То ће бити дика моя
Кадъ престанемъ страшномъ суду,
То ће бити благо мое
Што ћу собомъ понети.

10.

Милый цвѣте дична ружо,
Ахъ фришко намъ премину
Расцветавай красно време
Юшъ намъ ние приспѣло.

Скорби твои и жалости
Фришко клону западу
И последний зракъ сунчанный
Бѣжи испредъ тебе,
Испредъ мой очю

Блаженъ онай овогъ света
Кои незна шта є любовъ,
Вѣкъ свой мирно онъ проводи
И съ частливо умире.

11.

Гордй брегъ београдскогъ града
Мое срце садъ на тебе страда,
Гди є до садъ весело певало
И съ радощу низъ тебе гледало,
У верть цветный гди ми драга шеће
Певаюћи мени бере цвеће
Цветай сада мила као цвеће
Ерь те драгй оставити не ће,
Ахъ, онда самъ съ радощу я младе
Проводио могъ живота дане!
Я самъ онда пуногъ задовольства,
Певаюћи, милу гледаюћи;
Ерь мило є онда было време
А садъ срце у прсима вене.
Иди мила садъ си ми неверна
Милогъ твога сама оставила,
А я ћу т' одъ садъ као и до сада
Место песме сузе проливати.
Срце тужи, езикъ ми се веже,
Очи плачу сузам' обливене.
Бедна судбо, зашто тако чинишь!
Јдно срце одъ тела одлучи.

12.

Голубице мила зашто ми одлети
Болно срце мое у туги остави,
Я ћу садъ у туги дане проводити
Ерѣ ты ниси мила хтела моя бити.
Иди таква мисли далеко одъ мене
И остави срце некъ у туги вене:
Вени сада срце и до смрти спѣши,
Ерѣ ти нема миле, коя ѣ да те тѣши.
Я ћу сузе одсадъ вечито ронити,
Крозъ плачъ ћу те мила у песмама звати.
Ахъ! мени залуду, одзивъ не ћешъ дати
Сузне очи мое нећу те видити,
До садъ су ми дани залудно истекли.

13.

Срце ми болуе а незна шта му е
Садъ знамъ да оно за другомъ болуе.
Тешко е умрети, кадъ ништа не боле,
Теже е любити, што срце не воле;
А што срце воле то немож' да узме.

14

Сузно око мое, кудъ си погледало,
Бѣдно срце мое, шта си завољло;
Стару любовъ оћешъ да означишъ
Ніе любовъ шала, већъ е болесъ права
Да су сузе мое на каменъ падале
Каменъ бы се расп'о на двоє, на трое
Јдно срце мое, не ће ни на двоє.

15.

Служи цара за 9 година,
Нико незна да самъ женска страна,

А я ядна Босилька проклета
Време дође да се сама кажемъ ;
Коса расте, лаоръ шаль подиже,
Дойке расту, аглази пуцаю,
Руке шире, оће да се грле,
Уста сврбе, оће да се любе,
Прси младе, оће да се гладе.

16.

Ой девојко у кошуљи танкой
Да ми те е раставити съ майкомъ,
Или съ майкомъ ил' съ кошуљомъ
Во лемъ съ майкомъ нег' съ кошуљомъ
танкомъ,
танкомъ.

17.

Сяянъ месецъ съ ведра неба сая,
Тихо море зракомъ обасява,
А край мора туђинъ еданъ седи,
Сузе рони а на месецъ гледи ;
Гледи месецъ па му збори 'вако :
Стан' месече куда хитишъ тако
Я те истомъ текъ сада угледа
Али и то ево ми се неда
Судба црна светъ ми иде брже
Два три дана па ме већъ и стиза.

18.

Зелене горе и плаво море,
Напушти ме у радость нову ;
Везувъ се пуши, море се пенуши,
Сунце се рађа, креће се лађа ;

Сви смо готови, већ лађа плови,
Путници стоје, броју тренутке,
Неаполе съ Богомъ, праштамъ се съ
тобомъ.

Ливаде, долине, Швайцарске милине,
Съ Богомъ лепото, светска дивото!!
Прошао самъ доста али ми доста,
Само ми оста на души едно:
Што не получи срце невино,
Ал' све ни пола спроћу Неапола.

19.

Нигда срећанъ быт' не могу
Мила моя веруй Богу
Ако тебе не загрлимъ
У обятя моя.

Кадъ устанемъ, кадгодъ лежимъ,
Када читамъ, када пишемъ
Гласъ твой любкій свагда чуемъ
Умоиємъ ушима.

Ево има три године
Одъ кадъ певамъ теби химне,
Презирући све милине
Бедногъ света овога.

Кадъ бы знао, о премила!
Да ты моя не бы была,
Тумарн'о бы у белый светъ,
Макаръ быо съ врагомъ клетъ.

Ты ми можешъ животъ дати
А и у гробъ стропоштати.
Бирай сада шта да чинишь
У животъ ме поврати.

Чини мила шта т' одъ волъ
Само гледай шта є болъ;
Болъ за ме и за тебе
Мене твога страдалца.

Но ако ты мене презрешъ
Бѣднога Милана,
Ты у души твоіой чувствуй
Другога драгана
Брѣ ѣе Миланъ путовати
Путовати уздисати, уздисати
Споминяти сладко име твоє.

20.

На Дунаву тихой реци
Цесарскомѣ плавишту
Обитавамъ у самоѣи
Безъ мое голубице.

Чимъ се сунце покаже и движе
Одма аморъ главу гор' подиже
Онда и я кости мое исправляти почнемъ
Хвалимъ Творцу што ми даде,
Наслаждават' с' естества
Али све то безъ богинѣ мое
Мени є несносно.

Одъ севера равна Бачка
Одъ востока Петроградъ
А одъ юга пуста Турска,
Одъ запада Новый Садъ.

Ой Футогу, отачбино
Тебе брижно погледамъ;
Новый Саде мило место,
Подъ тобомъ самъ ходао.

О врати се скоро къ мени,
Ока мога зенице
И утеши съ пришествіемъ
Сужногъ роба твогъ!

21.

Гле Данице како рано одъ востока
излази

И у кругу пуны звезда весело се налази.
Ярко сунце изъ дубльина
Свода зраке распростире
И све више плавомъ небу
И више ій продире;
Свака птица естествуе,
Гласомъ пева веселимъ

Но я сужанъ у тавници,
Певамъ песму жалостну.

И я чекамъ часъ одсуде
Када ће ми куцнути
И када ће ярко сунце
Над-а-многъ помрачити.
Я ћу покой у окружо
Наћи мени рубине.

Съ Богомъ роде, съ Богомъ свете!
Молите се за мене.

22.

Писала ми ово дана
Єдна госпа гвозден-зуба;
Како смерно госпа пише
Мора да є нѣжна люба.
Фала Богу те є госпа
Доста одъ мен' подалеко,
А иначе вера и Богъ
Не бы одъ нѣ живъ утек'о.

Ово дана шта ми пише,
Здравъ Небойша женски бичу
Да яко си забраздио,
Шта се тебе женске тичу;
То л' є резонъ истинитый
Да светиню женскогъ срца
Ногомъ газишь єда плюв'о
Однела те мутна вода
Зашто ниси главу мућнуо
И по свету више прош'о
Па бы онда мой Небойша
На истину праву дош'о.

Онда не бы само насъ
Оштаръ єзыкъ исплази
Нег' за цело и на ваше
Ты бы ђубре погледао.
Там' тако пропале смо
Съ вашегъ чуда и покора
Одъ васъ женска трпит' мора.

Буд' сте ячи и властели
Ту сте наше силециє;
Вы хоћете да се жена,
Одъ васъ као бува криве.

23.

О! иди дивна Нево
Где срећа за теб' цвета
И песма некъ те прати
Твогъ ручногъ девера.

У нове идемъ дворе
Где заова цвеће бере
И нова майка стере
О сладостна пута!

Ой съ Богомъ красна душо
Пакъ срећна довекъ буди
И од-екъ сродны груди;
Юшъ прими срећанъ путь
У Новомъ Саду одъ дѣвице Анастасіе.

22.

Да в мени моя драга
Свагда была искрена,
Не бы нѣна любви руке
Другомъ была пружена.
Касно ме в са свомъ душомъ
Садъ почела любити
Зато не іой срце нѣно
И до гроба венути.

У наручю садъ другога,
Я ю морамъ гледати,
Ахъ стеснѣне мое прси,
Дайте ми садъ данути!!

О, любезна зашто тако мою младостъ
уби?
Съ тобомъ самъ я сву радость мислио
проводити.
Молимъ ти се я смирено не мучи ме не-
срећнога
А ты драга буди срећна у наручю дру-
гога,
Но знай да самъ я отишо съ лица ово-
земногъ.

23.

Умилно срце мое, пробудило в лице твоє
Румено и бело снего-бело и светло
Пробуди изъ сна дубокогъ.

Тешко е любити тайно,
Да не сме быти явно
Я желимъ већъ одавно
Съ тобомъ се састати.

Злотвори одъ свудъ гледе
Како насъ да победе,
Ал' да насъ баръ поштеде
Него гледе само да омразе.

Немаримъ што зловари
Ал' само да не говори
Любавъ нашу разорити
Кою мы имамо.

Ты буди мени само веранъ
Не буди лицемеранъ,
Но притомъ тихо смиренъ
Спрамъ мене любезный.

26.

Тешко мени овогъ света
Гди су моя млада лета,
Коя живимъ као птица
Коя жели свогъ любимца —
Коя лети у дубраве,
Серце свое да забаве
Ерѣ е ядна безъ любимца,
Пакъ іой срце ясно куца

Зато свака нека знаде
И за право мени даде
Да за любавъ бледи лице
Пакъ ми зато вене срце.
У тайности коя любви
Сама свою младость губи
Зато любавъ одма кажи
Да кодъ друге онъ не тражи.

27.

Любичице рођена,
Любичице плаветна
Прими саветъ мой
Не пуштай мирисъ твой
Докъ те не предамъ любви,
А кадъ те Любичице
Драгой моіой я предамъ
Онда расипай мирисъ твой
По собици нѣной
Некъ се поноси съ любкимъ
Твоимъ мирисомъ,
Па некъ іой и у зиму
Цвета Май.

28.

Изъ дубльине срца мога
Довео ме є башъ до гроба;
Изъ дубльине срца мога
Збогъ неверства драги твога.

Морамъ на векъ уздисати
Изъ очію сузе лити:
Да те нисамъ ни видела
А камо ли познавала.

Съ тога да самъ у тишини
Волела бы животъ милый.

Ты се ниси окануо
Докъ ме ниси преморао
Да све презремъ и да тебе
Само моє срце предамъ.

А када самъ учинила
И твоя верна я постала
Ты ме бѣдну ахъ презирешъ
Подъ срамоту оставляшъ ме.

Ты помисли само онда
На оне речи вероломне
Кое су ме крозъ срдашце
Злобно устрелиле.

29.

Яка е рука преке смрти
А чвршћи е сумракъ гроба тавна
Ал' се яче чвршће врти
Любавъ усредъ срца славна. —
Врео е углѣнъ када се сая,
Ал' е любавъ јошъ врелія;
Нема воде жаръ любви
Да угаси и уништи;
Нема силе да остави
Немиръ кои срце тишти
Брѣ ето смрти беж' одъ тигра
Любави е само игра.

30.

Јуначке чете кадъ душмана бію,
Бритки се мачи кадъ у зраку виде
Онда дрмамъ на те мисли ја;
Кадъ срца мога света зову гласи,
Кадъ любавъ твоя храбрость мою снажи.
Ты си моя и навекъ люблѣна;
Смртна насъ само може раставити сила,
Ал' любавъ, кою теби дадо мила,
Не ће вечный порушити векъ.
И ако мое срце куцати стане
Небесно јутро ако души сване
Вечна любавъ некъ ти буде лекъ.

И ако драга заборави мене
Већъ кадъ у земљи мое тело вене, —

Бери сладка другій нѣжный цвѣтъ —
Ал' тамо горе жао ѣе ми быти
Што друге любит' да ѣу сузе лити
Любавь носити и на другій свѣтъ.

29.

Ал' я опеть до ѣавола
Ето опеть банда свира
Као у пркось красногь пола
Хукомь букомь гратулира
Да настае карне валь
И починѣ свуда балъ.

А ратось га и то было
И онога комь е мило,
Али знате човекь мора,
Изъ атара и укора
Иѣи там' свакій путъ
Ма пукао дукать жуть.

Дукать ни то ниє благо
Само то ти ниє драго,
Што радъ тогь єдну више
Чивутину векслу пише,
И то све на хапотеку
Докъ се игромь новци стеку;
Ал' шта ѣете — човекь прость,
Незна шта е куѣный гостъ,
Но мамца Богъ іой дао,
Тко бы то к'о она знао;
Гату све крозь сладке речи,
Приволети да не пречи.
Єдни мисле да то кошта
И да здрави често уди. —
Паметнїє о томь Коста
Мой старїи драганъ суди
У покладе нема поста.

А то друга — то навиди
На балу се тако слади,
Ерѣ там' лако наћи лека
Два три кабла козя млека,
Два три лонца пиявица,
Две три кесе двопетица,
Две три вреће крампел-тея,
Два три лета топлице
Па се не бой грознице.

32.

Цвеће Мара по езеру брала:
Набрала е недра и рукаве
Па исплела три зелена венца:
Еданъ венацъ себи задржала,
Другій венацъ другарици дала,
Трећій венацъ низъ воду пуштила
Па е нѣму 'вако беседила:
Плови, плови мой зеленый венче
Те доплови до Ћурђева двора,
Па упытай ту Ћурђеву майку
Е л' е она Ћурђа оженила,
Ако га е есте оженила,
Да Богъ да га люба не любила
Што е мене младу преварио.

33.

Лака шайка низа Саву пође,
Лака шайка пуна девојка,
На думену Ана матерна.
Са кормана Ана беседила:
Ой Бога вамъ тридестъ девојка,
Кадъ будете према Београду
Вы по редомъ весломъ ударайте
И по едну песму запевайте,

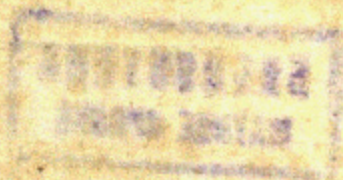
Изаћиће воени гардисти
И са њима млади официри
Адвокати и млади юрати,
Богословци владикини момци
Те ће све васъ даривати редомъ
Свакој младој по млада гардисту,
Мени младој млада официра
А остале друге повезане
Повезите низъ тихо Дунаво.

34.

Момче иде планиномъ
А девојка равниномъ
Онъ се меће глогиньомъ
А девојка трњиноомъ,
Не мисле се убити
Већъ се мисле любити.

35.

Ахъ мой милый гди си синоћъ быо?
Гди самъ быо добро ми е было,
Видіо самъ лепоту девојку
— Окрену се, насмея се на ме
Чини ми се да бы пошла за ме;
Иск'о бы е ал' е неда майка,
Укр'о бы е ал' е чува стража;
Предъ кућомъ іой бадемъ дрво расте,
Попећу се бадему на гране
Закукаћу ка-но кукавица
Преврћаћу као ластавица,
Уздисаћу као удовица,
Заплакаћу као и девојка,
Не бы ли е мени поклонила.

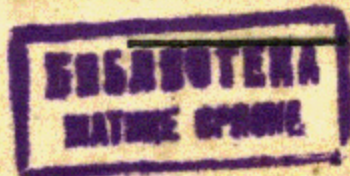

36.

Сунце блиста на врхъ неба
На дну мора бисеръ сія.
Међу сунцемъ и бисеромъ
Дѣва стои и мишляше :
Високо е жарко сунце ,
Дубоко е дробный бисеръ ;
Да самъ птица ластавица
Къ сунцу горе б' одлетила ;
Да самъ риба пливачица
Къ бисеру бы допловила:
Сунцемъ бы се позлатила
А бисеромъ накитила.
Дође птица ластавица
Па девојки говораше :
Нашто теби сунца злато
Кадъ си злато майке твоє.
Дође риба пливачица
Па девојки говораше :
На што теби дробанъ бисеръ ,
Кадъ си бисеръ девојчкій.

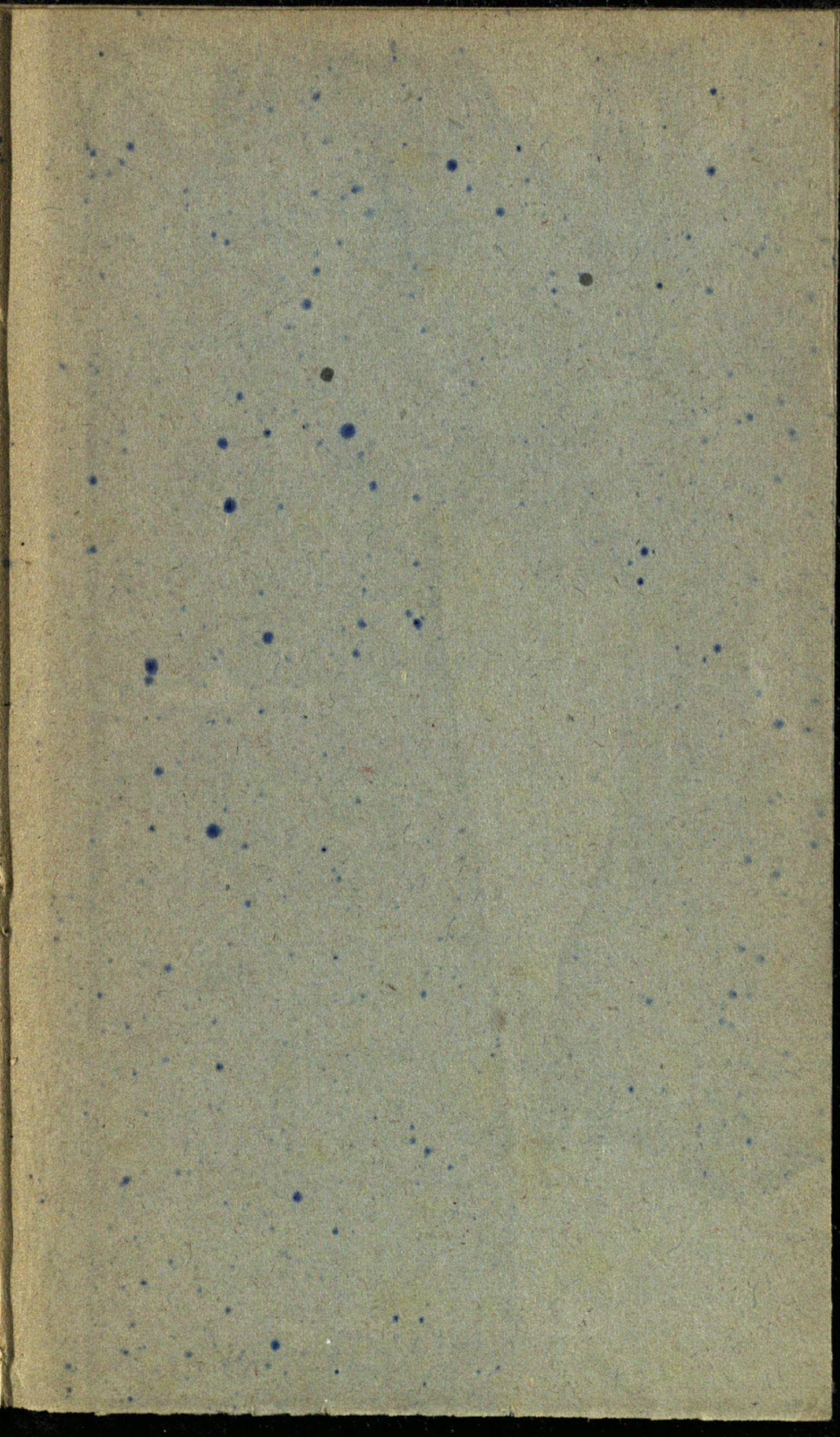
37.

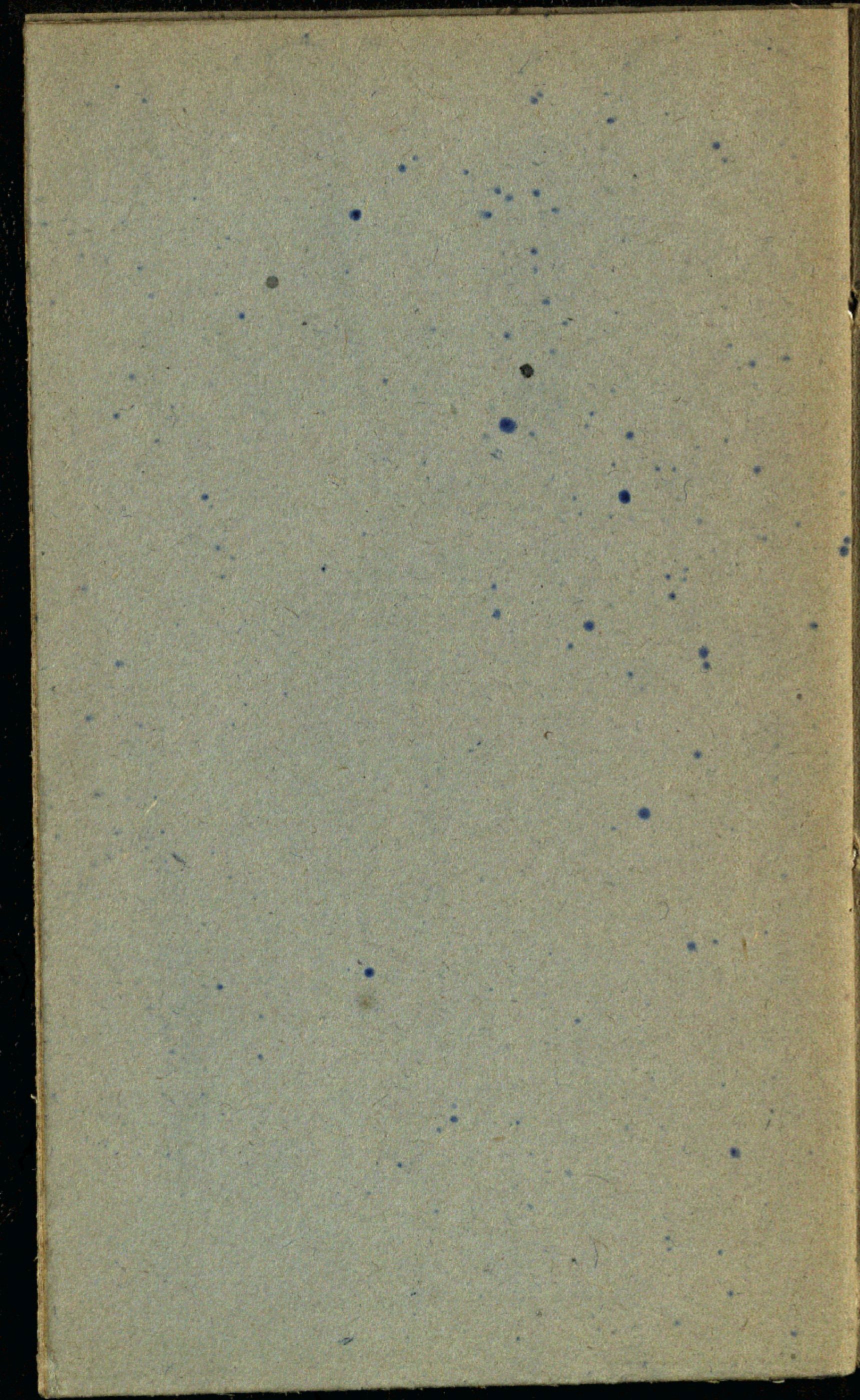
Фалила се Ката материна
Даню веземъ а у ноћи предемъ.
То зачула два момчића млада,
То зачула па су говорила
Мы ай-демо Кати на пенцери
Да видимо како Ката везе.
Кадъ су стали Кати на пенцере
Али Ката у пепелу спава
Ђерђевъ іой се за вратима валя,
Иглица іой хрћомъ захрћала,
Маказице на бунѣишту стое
Свила іой се за ногама плете.

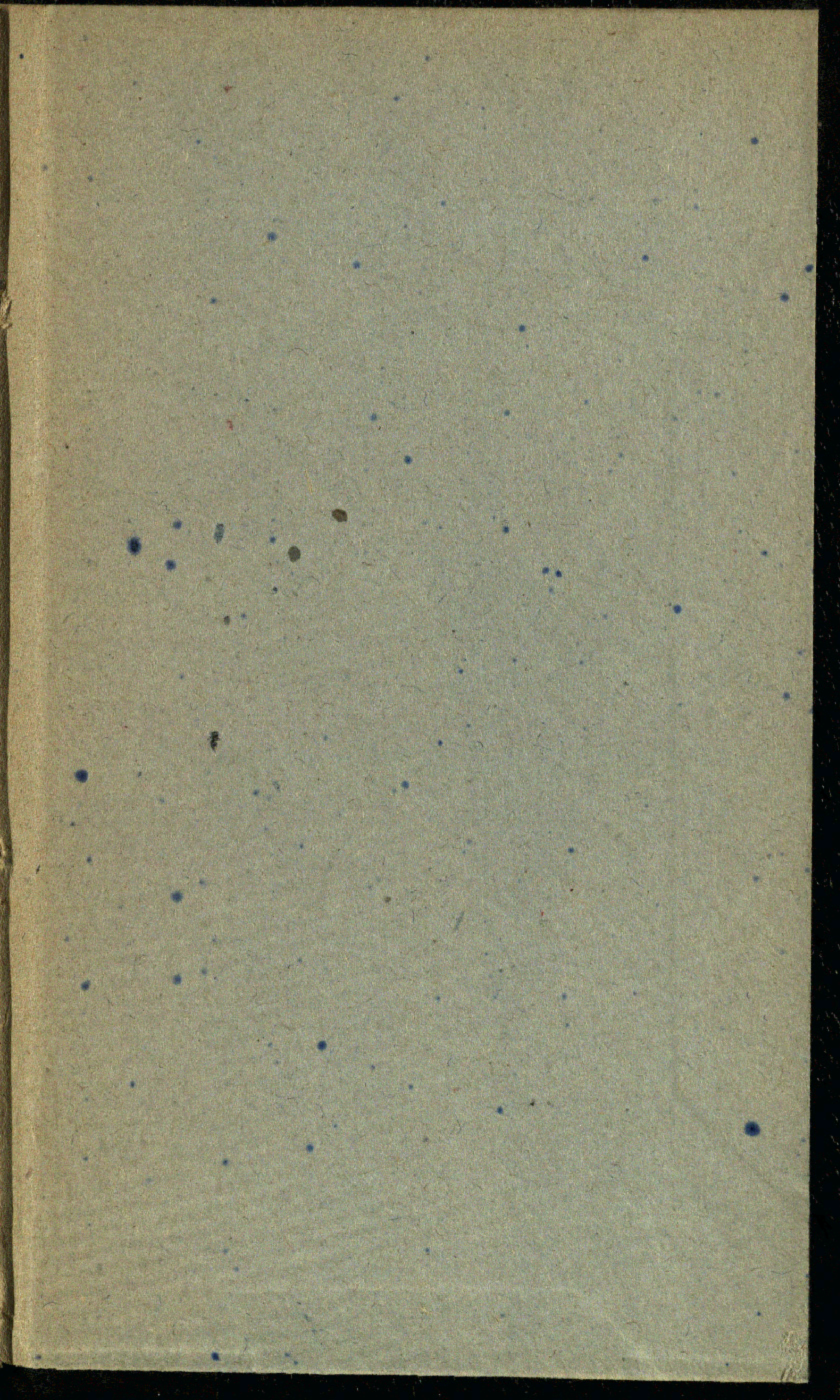

У Новом Горежу Тома Рајскулт

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19СрТ 287.1